אחרי מות - קדושים (תשי"ח) יום כ"ג-כ"ד

א. כ"ג-כ"ה. ערלה נטע רביעי.
בטעם המצוות המלה באמרו דעתה ע.נדה:
פורה נבוכים ג' פרק ל"ז: ...ולכן שמו (עובדי ע"ז) לחק תראשית פרי כל איל
ספריו באכל יעשה בו כן, ר"ל שיקריבו קצתו ויאכלו קצתו בבית עבודת זרם;
ופרסמו גם כן שאיסור האילן שלש יפשט כן בראשית פריו ייבש האילן ההוא
וייסל פריו או שעשה הבהמה או המרע לו מכה, כמו שפרסמו שכל ולד שלא
יעבירו אותו באש יחרם. ולפחד בני אדם על מעוגם מהרו גם כן לזה. ועמדה
התורה כנגד עם הזה ומסר יחמלה בטריפת כל מה שיוציא האילן העושה פרי
לשלשת השנים, כל קרבנם לשבח לה' אחר השנה וקצתם יתנו תחלת תבואתם אחר
שנתים וקצתם אחר שלש, ורק מה שמאחר השביעה תחלת תבואתה בא"י הוא לשלש
שנים. ויעד לבני ישראל אחר שהגיע זמן התבואה הראשונה והשחתה תרבה תבואות
האילן, אחר ר"הוסיף לבני ישראל", ומזה באכילת נטע רביעי למני ה' תחת שהיו
אוכלים ערלה בגוים ע"ז, כמו שבארנו.
וממה שזכרותו ג"כ הרמב"ן ע"ז הקדמונים בעבודת הגבעים שהם היו מעשים
דברים שזכרום ויעשו מהם בוא חטאת במעלה ידועה ומעשה כשוף רבים, וחשבו
שהדבר הזה יחיה מזיקו כל אחד, וכשיעשה אדם האילן עושה פרי, יזרח שביבו
או במקומו מן הגשמי ויתחר לחצמיח האילן ולתת פריו מהרה יותר
מן הנהוג, ולהיות שהם עבדו בפלא פאר ושהוא עניין יותר נפלא מכל מיני הכשוף
במהירות יצמחה פרי מל"ע שעשה פרי. וכבר באתי לך והודעתיך בריחת התורה
מפעשה הכהנים בלא ילמד מהם הודה כל פרי שיתן האילן בשלש שנים מיום
נטיעתם ואין צריך אם כן לחתר בתיבת פריו לפי מה שהיו חושבים (עובדי ע"ז).
ואחר שלש שנים יקריבו מה שהאילנות הנותנים פרי פרים בא"י לפי מנהג שבעם,
לא נצטרך למעשה הטבע הזה אמנם אמרתם אצלם אז.

רמב"ן כ"ג ר"ה וערלתם הלל מן וטעם המצות הזאת.
ר' ס.ר. תרגם: העלאת הפרי, או מדיבור אל המקום אשר יבחר ה' היא ההודאה
כי מעשי הטבע ומעללי אנוש אינם רק תוצאה מכניסטית של דרך הטבע ונגזולו
ביד אדם, כי אם כלם "ממקום קדוש להלכו" ובזכות השתעבדות הלב מאהבה אל
מצות הקב"ו מגיע לאדם כל החיל הזה.
מהו טעם המצות המלה לפי הדעות הנ"ל?

ב. כ"ו. לא תאכלו על הדם.

ברכות יז: [illegible] מאי הכתיב לא תאכלו על הדם? לא תאכלו
קודם שתתפלל [illegible]
מנחדריש [illegible] לאדם מן הבהמה קודם שתצא נפשה שהוא בלא
תעשה? ת"ל: [illegible] "לא תאכלו על הדם: לא תאכלו בשר ועדיין הוא במזרק
(הקרבנות) [illegible] מגיין שאין מברין על הלוגי בית בין?
ת"ל: [illegible] לסנהדרין שתרגו את הנפש, שאין
טועמין כלום [illegible] אכלו על הדם.
[illegible] מגיין? ת"ל: לא
תאכלו על הדם. [illegible] אלא עבור אל א"כ הזהיר, והיכן
הזהיר? "לפי הנפש [illegible] לא תאכלו הבילה המחרגת עליה").

רש"י ד"ה לא תאכלו [illegible] **רמב"ן** ד"ה לא תאכלו על הדם.
1) מה [illegible] עקר [illegible] ורחנן?
2) כיצד [illegible] מדרשות חז"ל הנ"ל? (המוכל לחביא
[illegible] הוראות הנ"ל?)
3) מדוע [illegible] כתר את הלמדות המובאות בדבריו על כל המאר?
4) מה [illegible] הרמב"ן שלא לקבל אל מתם מדרשות חז"ל הנ"ל בפשט הכתוב ולפרשו
בדרך אחרת לגמרי?
5) מהן שתי הטעמים שהביא הרמב"ן את ענין האכילה על הדם הבשמואל
ה' כ"ד?
6) המוכל למצות שם, מדוע מבכר הרמב"ן את פרושו השני לשמואל א' י"ד על
פרושו הראשון?

בגלל אבלות הטורכת לא יצא לאור גליון הזריע-מצורע.